

PERIÒDIC EDITAT PER LA JOVENTUT NACIONALISTA "LA FALÇ"

DEL MOMENT LA NECESSITAT

L'Assemblea de la Mancomunitat ha anat cel-lebrant-se aital com si fós un Parlament Català el que's reunia.

Del Concell Permanent bé s'en pot dir un Ministeri, i als Diputats del-liberants, bé pot considerar-s'els com els més vers Diputats de Catalunya.

I és agradós, veure com la Mancomunitat va fent la seva via, petjant el camí amb una fermesa del tot lloable.

Però de totes maneres, no pot pas dir-se que l'obra de la Mancomunitat sia ben perfecta. Perfecta ho és, en lo que's fa, però hi ha algunes coses que deixen de fer-se.

I no és això com a censura de l'obra, sinó que nostre intent, no és altre que col-laborar amb un petit esforç a lograr en la Mancomunitat l'obra ben feta i un bon Govern de Catalunya.

La Mancomunitat, deuria precedentar una democràcia fent-se ressò i buscant la solució a tots, absolutament tots els problemes de casa nostra.

Es dirà, sens dubte, que ella no té prou atribucions per a legislar segons en quines coses, però això no pot pas justificar una inhibició; sinó que la Mancomunitat, que deuria ésser la concreció del pensament del nostre poble, deuria marcar amb seny ordenador el camí a seguir.

Per Catalunya tota, s'han produït conflictes socials de tota virulència, i no obstant, la inhibició ha sigut absoluta davant aquests conflictes que han arribat a trasbalsar tota nostra terra, i especialment la nostra ciutat.

No és pas raó el que unes pri-

meres temptatives fossin fracassades. La persistència, és el primer factor per a obtenir una cosa.

Fóra hora de que l'Assemblea de la Mancomunitat s'eregis dignament i legislés, fent obra social. No obra social en un sol terme, com s'ha fet, sinó obra social en totes les ramificacions de la vida de Catalunya.

Però una advertència, al fer-ho, és del tot necessari que l'Assemblea, i dient l'Assemblea és pot particularitzar a n'els Diputats, abandonin el seu caràcter, sigui obrerista, sigui aburgosat, segons de on previnguin, i que tot el seu esforç sigui posat en legislar en bé de Catalunya social i no en bé particular de cap estament.

Al escriure aquestes ratlles no coneixem encare el resultat de totes les sessions cel-lebrades per l'Assemblea, i per lo tant, tampoc coneixem els projectes en ella aprovats.

Algún n'hi ha de caràcter social-agrari que's ben lloable, però com deiem abans, no és tota realitzada l'obra social, a no ésser que existís algun acord o proposició que encar desconeguem. L'obra necessària encar no s'ha embestit.

Creiem, doncs, Diputats d'aquesta terra, que'n vostres mans teniu l'anar demostrant que no sou afavoridors d'un sol estament ni d'una sola necessitat, sinó que legisleu en bé de tota ella, procurant donar aixís l'exemple que faci que els obrers catalans preveigin una diferència absoluta entre la manera de governar de l'Estat a la manera de governar de Catalunya, quina diferència els sigui feta palesa amb l'establiment d'una equitat social que avui en res existeix.

Per tot sentireu la eterna exclamació. Fa falta un partit d'esquerra. Però de moment ningú s'atreveix a sortir a la palestra amb la bandera d'un sec nacionalisme esquerrà.

La política de Catalunya, n'és agabellada per un sol partit; la opinió catalana n'és també agabellada per una necessitat.

Es precis doncs, que aquest estat d'opinió prengui cos i que en conseqüència sigui un fet la creació d'una organització d'esquerra nacionalista.

Ja s'ha parlat de la creació de la matriu, però oficialment res sabem. Per temor pública s'ha dit una vegada que era fet a la base de l'ideal federalista, altra que era baix la direcció d'un nucli de intellectuals.

Creiem, que el partit que vingui a la llum de l'actuació pública, deu fer-ho amb esperit d'un nacionalisme intransigent, perquè de no ésser aixís res salvaríem d'aquesta època de depressió que estem travessant.

Han de tenir en compte els formadors d'aquest partit, que han d'exilar d'ell des d'un principi els tòpics desusats i les actuacions conservadores.

L'esperit del Nacionalisme català n'és molt adormit; és hora ja de deixondir-lo amb el crit ferreny d'un esquerranisme, de l'estat letàrgic a que l'han sumit les melodioses oportunitats del conservadurisme de la nostra política.

Si, es hora ja, de que mentres la dreta catalana treballa amb tots els mitjans per a tornar a ésser poder, l'esperit nacionalista de Catalunya sigui redreçat i ho sigui amb só de protesta i indignació provingudes de desprestigi a que han sumit nostre ideal, les inacceptables col-laboracions governamentals amb l'Estat esclavitzador.

ACLARACIÓ

En la «Doctrinària» que aparegué en el passat número, hi havia aplicada la frase: «València regió catalana», quina desitjo aclarar per a desfer algunes errònies interpretacions que ella ha produït.

No era amb l'interés de negar l'existència del Reialme Valencià, molt al contrari, era tant sols per fer més patent i explícit, amb poques paraules, lo molt diferent qu'era considerar el Regionalisme d'una o altra forma, ja que al dir «regió catalana», ho feia per diferenciar-ho de regió espanyola; sens perjudici de que València, dins del Nacionalisme català, degui ésser considerada com un Reialme federat amb el nostre. —RUSI.

CENSURA

CENSURA